

лецъ въ четата на Раковски. После бомбардировката на Бѣлградъ множество наши българчета бѣха отишли въ Сърбия, защото сж мислѣли, че ще да бжде нѣщо; но иностранныѣ сили удушиха сръбското възстание, и Караджата билъ принуденъ да се върне въ Влашко.

Когато азъ изпроводиохъ, въ 1864 г., Х. Димитра въ Букурещъ при Раковски, то изпроводиохъ и шурей си Стояна. Раковски имъ рекълъ:

— Ако можете да убиете въ Търново владиката, то ще да направите голѣмо добро на народа си.

Съставила се четица отъ дванайсетъ души. Стоянъ (шурейтъ ми) билъ избранъ за войвода, а Х. Димитъръ за байрактаринъ. Събрали се въ Гюргево. Раковски ги рекомандувалъ на своитѣ приятели и облекчилъ тѣхното преминаване. И така, изъ Свищовъ дошелъ единъ каикъ, вземалъ ги и закаралъ ги, дето трѣбва. Въ Свищовъ тия стояли скрити 24 часа; а после се упжтили къмъ Търново. Изъ пжтя Х. Димитъръ и Стоянъ (шурейтъ ми) се поскарали. Между Х. Димитра и Стояна биваха несъгласия и тогава, когато тия ходѣха съ мене. Единъ день Стоянъ поизостаналъ назадъ. Момчетата рекли на Х. Димитра:

— Нѣма войводата.

— Да е вървѣлъ съ нази и да не е изоставалъ. Азъ му не съмъ кривъ, — рекълъ Х. Димитъръ.

И така, Стоянъ се загубилъ.

Когато Х. Димитъръ дошелъ въ Търново съ момчетата, то (така ми разказваха самитѣ момчета) не посмѣялъ да нападне на владишкия конакъ, и заминалъ за Стара планина.